

† MACARIE
EPISCOPUL EPISCOPIEI ORTODOXE
ROMÂNE A EUROPEI DE NORD

FELICITARE ȘI PASTORALĂ LA ÎNVIEREA DOMNULUI

„ÎL LĂSĂM PE HRISTOS SĂ
ÎNVIEZE ÎN INIMILE NOASTRE?”

Stockholm, 2025

Preaiubitii mei,

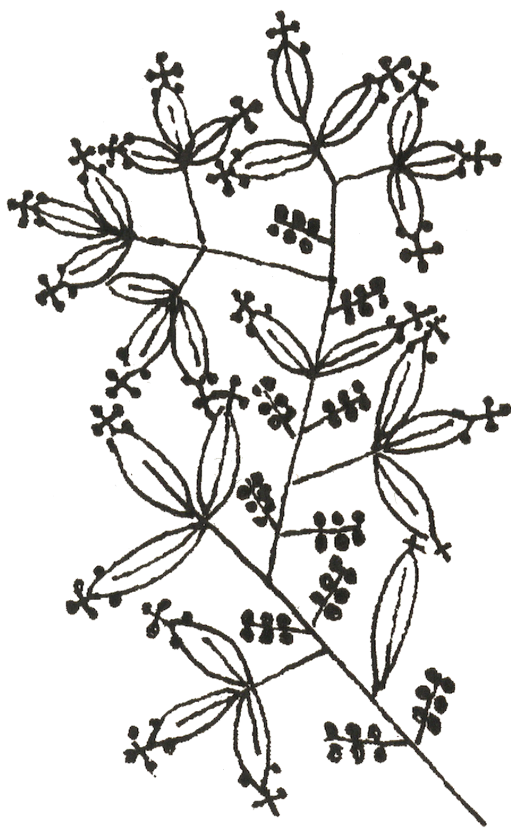
Hristos a înviat!

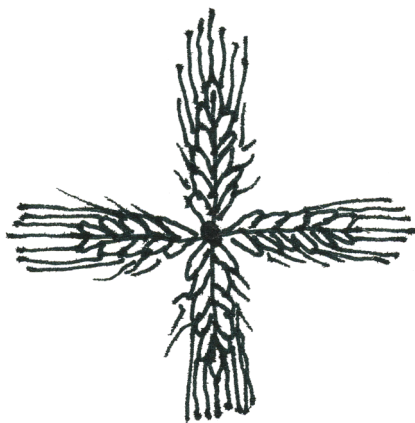
*În această sfântă zi a
Învierii, când cerul și
pământul s-au umplut
de bucurie, să deschidem
Mântuitorului nostru
Hristos, Cel Răstignit și
Înviat, larg poarta inimii,
pentru ca El să pătrundă în sufletele noastre
și să risipească întunericul ce ne învăluie.*

Hristos să învieze în inimile noastre!

Al vostru Slujitor, Frate și Prieten,

*+ Părintele Episcop Macarie Drăgoi
al Episcopiei Europene de Nord*

† MACARIE,

din mila și purtarea de grijă a Domnului Dumnezeu, Episcop al Episcopiei Ortodoxe Române a Europei de Nord, iubiților frați preoți și diaconi, împreună slujitori ai altarului, viețuitorilor din sfintele mănăstiri și alesului popor dreptcredincios, har, pace, liniște și bucurie de la Hristos Cel Răstignit și Înviat, iar din parte-mi părintească binecuvântare și frățescă îmbrățișare cu salutul pascal:

HRISTOS A ÎNVIAT!

Preaiubiții mei,

Poporul evreu din vechime a fost scos, prin Profetul Moise, din robia Egiptului, însă Dreptul Iosua l-a condus în Pământul Făgăduinței. Pe drumul pe care au trebuit să-l parcurgă, israeliții au înfruntat mulți dușmani și au avut de cucerit cetăți ale idolatriei vrăjmașe. Într-un astfel de moment, înaintea confruntării cu rivalii din cetatea Ierihonului, Iosua a zărit un ostaș cu sabia scoasă. Văzându-l, l-a întrebat: „Ești de-al nostru, sau dintre dușmanii noștri?” Acesta însă i-a răspuns: „Eu sunt voievodul oștilor Domnului; acum am venit”. Iar Iosua, smerit, i s-a adresat astfel: „Stăpâne, ce-i poruncești robului tău?” (Iosua 5, 13-15).

Iată că atunci când i-a fost limpede că avea înaintea sa pe îngerul Domnului Iosua nu l-a mai întrebat dacă era

de partea lui și a poporului său ori de partea dușmanilor. Singura întrebare pe care și-a mai îngăduit-o Iosua a fost ce să facă pentru a sluji cum se cuvine Dumnezeului Celui Viu. Pentru că și atunci, în vremurile Vechiului Legământ, întrebarea esențială nu era de partea cui este Dumnezeu, ci era ce anume poruncește El și cum poate omul să-I slujească pe pământ.

Cu atât mai mult în vremurile noastre, ale Legământului celui Nou, pecetluit de Mântuitorul Hristos cu sângele Său și prin Învierea Sa, întrebarea pe care trebuie să ne-o punem nu este dacă Domnul e cu noi sau de partea cui este El, ci în ce măsură suntem noi dornici să-I urmăm poruncile și să-I slujim? În ce măsură iubim Evanghelia Sa și păzim poruncile Sale, pe care ni le-a transmis în agonia Crucii și întru Slava Învierii Sale?

Zi de zi vedem cum ne zdruncinăm, de la cele care se petrec departe, până la cele din jurul nostru. Pacea parcă s-a luat de pe pământ. Omenirea, ai zice, că și-a pierdut simțul măsurii și ne-am rătăcit unul de altul: părinți de copii, frate de frate, neam de neam. Într-o astfel de lume, devine cu desăvârșire inutil să ne întrebăm de partea cui este Dumnezeu în toate aceste conflicte și tabere pe care le vedem peste tot. Dumnezeu nu e de partea celor care prăbușesc lumea în haos și în război. Dumnezeu nu e de partea celor care își urăsc și disprețuiesc pe frații lor mai mici, mai săraci sau mai puțin educați. Dumnezeu nu e de partea celor nedrepti, care-și înrobesc semenii prin puterea lor. Dumnezeu nu este, însă, nici de partea noastră, dacă nu Îi slujim Lui cu credință fierbinte și cu smerenie adâncă. Cu cel cuvios, Dumnezeu este cuvios. Cu cel îndărătnic, Dumnezeu este îndărătnic (cf. Psalmul 17, 28-29).

Scump frate și scumpă soră,

Ce înseamnă, mai exact, să slujim Domnului în viețile noastre? Ce înseamnă, în mijlocul acestei lumi tulburate, să fim ai Lui, să devenim ucenicii Lui? Adevărata slujire nu se face doar în gesturi mari sau în clipe rare, ci mai ales în lucruri foarte simple, dar pline de Duh.

Să slujim Domnului înseamnă să avem milă față de cel de lângă noi, care poate trece printr-un necaz, fără să-l mărturisească. Înseamnă să avem răbdare și dragoste față de cel împovărat lăuntric sau rănit sufletește. Înseamnă să ne oprim din iureșul nostru și să privim cu adevărat spre cel de lângă noi – soț, soție, copil, părinte, vecin – și să-i spunem prin fapte: „*Tu ești iubit și ești văzut. Nu ești singur!*”

Să slujim Domnului înseamnă să ne asumăm pe cei pe care ni i-a așezat în viață, nu ca pe niște poveri, ci ca pe niște daruri. Să ne jertfim pentru ei, să ne plecăm inimile, să ne smerim și să renunțăm la egoismul nostru pentru ca ceilalți să poată învia în dragostea lui Hristos.

Să slujim Domnului înseamnă să ne doară pentru cei ce plâng singuri și nemângâiați, pentru cei ce zac pe patul durerii în spitale, pentru cei abandonăți în orfelinăte și în azile, pentru cei uitați în închisori, pentru cei care se zbat în cămine reci. Să ne pese de copiii fără copilărie, de bătrânii lăsați de izbeliște și de cei care nu mai știu ce e nădejdea. Să nu trecem nepăsători. Să nu ne învârtoșăm. Să cultivăm în inimile noastre o sensibilitate sfântă, o delicatețe a sufletului care să tresară la suferința celuilalt.

Să slujim Domnului înseamnă să iubim creația Sa – florile, cerul, păsările, munții, râurile –, dar, mai cu seamă, să iubim chipul Lui din aproapele. Fiecare om este o icoană a Lui, chiar dacă uneori e acoperită de noroi, de păcat, de rănilor vieții. Să privim cu ochii Lui! Să îmbrățișăm cu inima Lui! Să iertăm cu iertarea Lui!

Să slujim Domnului înseamnă să ne rănim sufletul – da, să-l lăsăm să se rănească de dragostea cea nemărginită și nemăsurată a Dumnezeului Care L-a lăsat pironit pe Cruce pe Însuși Fiul Său, doar ca tu și eu să avem șansa de a-I spune „Tatăl nostru”.

Să slujim Domnului înseamnă, scump frate și scumpă soră, să fim prezenți, aici în Sfântul Său Lăcaș, înaintea Dumnezeiescului Său Altar, cu inima vie, duminică de duminică, la Sfânta Liturghie – nu ca niște spectatori, ci ca mădulare vii ale Trupului Său tainic, Biserica. A fi la Liturghie înseamnă a răspunde chemării iubirii Celui Care ne așteaptă nu pentru că are

nevoie de noi, ci pentru că vrea să ne dăruiască totul: iertarea, pacea și bucuria de a fi cu El. A fi aici, cu inima trează, curățită prin Spovedanie și hrănită cu Trupul și Sângele Lui, nu este doar un obicei frumos sau o datorie, ci este o mărturisire de iubire: „Doamne, vreau să fiu cu Tine, să Te primesc și să trăiesc în Tine și pentru Tine!”

Fiii mei și fiicele mele în Domnul,

Ne întrebăm adesea, câte șanse ne mai dă Dumnezeu ca să trăim cum vrem, după cum ne pare nouă că este bine. Dar ne-am întrebat, oare, câte șanse I-am dat noi Lui? Câte momente I-am oferit ca să ne atingă cu adierea Duhului? Câte clipe I-am dăruit ca să ne nască spre pocăință și îndreptare? Câte duminici I-am încredințat ca să ne vorbească și să ne hrănească prin Liturghie? El ne așteaptă cu o răbdare mai mare decât toate căderile noastre, dar oare câți dintre noi Îl mai așteptăm pe El? De câte ori renunțăm la zgomot pentru a-I auzi șoapta? De câte ori, în iureșul lumii, Îi facem loc în inima noastră?

Mântuitorul Hristos nu forțează nicio poartă. El nu constrânge și nu impune. El așteaptă. Și așteptarea Lui este plină de o iubire care mistuie fără să ardă, care luminează fără să orbească, care mântuiește fără să rănească libertatea. El bate la ușa inimii tale, cu gingășie, cu discreția unui vechi și statornic Prieten Care nu vrea decât să fie primit, să fie lăsat să intre înăuntru. Nu cu judecată, ci cu dor. Nu cu autoritate, ci cu milă. „Iată, stau la ușă și bat; de va auzi cineva glasul Meu și va deschide ușa, voi intra la el și voi cina cu el și el cu Mine” (Apocalipsa 3, 20).

Iar acum, în acest ceas sfânt al Învierii, ce ne rămâne de făcut? Un singur lucru: să-I deschidem și să-I facem sălaş în inima noastră! Să îndrăznim, chiar dacă suntem zdrobiți, murdari, temători sau rătăciți. Nu există rană pe care El să n-o poată vindeca. Nu există păcat care, mărturisit cu lacrima pocăinței la Spovedanie, să nu fie iertat. Nu există moarte lăuntrică pe care Hristos, Cel Înviat, să n-o poată preschimba în viață.

Să ne întoarcem la El cu încrederea copilului care aleargă în brațele Tatălui. Să ne întoarcem la El cu sinceritatea celor ce nu mai vor să trăiască departe de lumină. Și așa cum cântăm în Canonul Paștilor, să-I spunem din toată ființa noastră: „Răstignitu-m-am și îngopatu-m-am ieri, împreună cu Tine Hristoase, iar astăzi înviez împreună cu Tine, înviind Tu!”

Însă, pentru ca Învierea să devină realitate, trebuie să alegem să înviem cu Hristos în fiecare zi, în fiecare ceas, în fiecare clipă. Să începem chiar acum, frate și soră, deschizându-ne inima și lăsându-L pe Hristos să o umple de pace, de iubire și de har. Așadar, să nu uităm niciodată: Învierea este un dar, însă este și o alegere. Alegeți să trăiți în lumina Învierii și lăsați-L pe Hristos să învieze în inimile voastre!

Hristos a înviat! Adevărat a înviat!

Al vostru împreună slujitor, părinte, frate și prieten,
de tot binele voitor și fierbinte rugător către Domnul,

† **Episcopul Macarie**

*Data în Reședința Episcopală din Stockholm, Regatul Suediei, la Praznicul
Învierii Domnului, în anul mântuirii 2025*

Pe copertă: Icoana Învierii Domnului de pe Catapeteasma Bisericii parohiale românești „Cinstirea Icoanei Maicii Domnului *Bucuria celor necăjiți*, Sfântul Ierarh Nifon al Constanțianei și Sfinții Cuvioși Macarie cel Mare și Macarie Alexandrinul” din Vejle Kolding, Regatul Danemarcei (iconar: Stanislav Grecu)

Desene: Ștefan Câlția